

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΓ'. - φύλ. 8

* ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 21 ΤΟΥ ΦΛΕΒΑΡΗ 1915 *

ΑΡΙΘΜΟΣ 553

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΠΡΟΣΩΠΟΣ. Οί ζωγράφοι του Βαλκανικού πολέμου,
G. BRANDES. Για τον Ίψεν και τη ζωή του (συνέ-
χεια).
ΓΚΑΙΤΕ. Φάουστ. (μετάφρ. Κ. Χατζόπουλου).
ΓΟΥΣΤΑΒΟΣ ΓΚΕ-Ι-ΓΕΡΣΤΑΜ. Το βιβλίο του μικρού
άδερφου (συνέχεια).
ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ. Νέα βιβλία—Ο πύργος του ακροπό-
ταμου.
Α. ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ. Για την «Τρισεύγενη».
ΣΠΥΡΟΣ ΜΑΤΣΟΥΚΑΣ. Έθνική ποίηση.
Ο ΝΟΥΜΑΣ. Γύρω από τη θηριομαχία.
Α. Π. Γραμματικά.
Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ.—Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ.—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜ-
ΜΑΤΟΣΗΜΟ.

Θ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗ ΘΗΡΙΟΜΑΧΙΑ Θ

Οί πολιτισμένοι Κανίβαλοι που μεταμορφώσανε την
Ευρώπη σ' ένα απέραντο σφαγείο, θελήσανε να
μὰς παρασύρουν καὶ μὰς στὸ Μακάβριο χορό τους.
Τοῦτος ὁ πόλεμος, ὁ ἀθέλος, ὁ γίνεи, θάναι ἢ σκλη-
ρότερη δοκιμασία γιὰ τὴ Φυλὴ μας. Ὁ Θεὸς πιά
νὰ βάλει τὸ χέρι του—ἀν, ἐννοεῖται, ὑπάρχει Θεός,
κι ἀν ὁ Θεὸς αὐτὸς δὲ σιγάθηκε κείνους πού ἐπικα-
λοῦνται τὸν ὀνόμα του, καὶ δὲν ἀγκάλιασε γιὰ τέκνα του
τοὺς ἀγρίους ἀθροποφάγους πού τὸ κάτω κάτω δὲ
ντρέπονται γιὰ τίς πράξεις τους καὶ δὲ φροντίζουνε
νὰν τίς σκεπάζουνε μὲ τὰ κουρελόπανα τοῦ πολιτι-
σμοῦ, τοῦ πατριωτισμοῦ καὶ κάθε ἄλλου —ισμοῦ καὶ
σεισμοῦ καὶ περιδρομοῦ.

Δύσκολο σὲ τούτη τὴν κρίσιμη περίστασι πού περ-
νάει ἡ αἰμόχαρη καὶ ψευτεπολιτισμένη Ευρώπη, νὰ
ξεχωρίσει κανεὶς τὸν ἀληθινὰ ὑπεύθυνο καὶ νὰ τὸν
καταραστεῖ. Ὅλοι φταῖνε ὁμαδιακά καὶ κανεὶς χωρι-
στά. Κι ἀν καὶ μεῖς αὐριο μποῦμε στὸ ὁμαδιακὸ
αὐτὸ φταίξιμο, θάχουμε τοῦλάχιστο τὸ λαφρυντικό, πὼς
ἡ σιδερένια Ἀνάγκη μὰς ἐσπρωξε, καὶ τὴν παρηγο-
ριά, πὼς ἴσως καὶ ἡ δικὴ μας ἡ ἀνάμειξη συντομέψει
λίγο τὸν καιρὸ πού θὰ φέρει τὸν ἀφηνιασμένο κόσμον
στὸ δρόμο τῆς Εἰρήνης.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

“ΦΑΟΥΣΤ,”

Κήπος

Ἡ Μαργαρίτα στὸ μπράτσο τοῦ Φάουστ· κ' ἡ Μάρθα
μὲ τὸ Μεφιστόφελην σερβιὰ ἔχουν πέρα δώθε.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ :

Τὸ νοιώθω, ὁ κύριος τὸν ἑαυτὸ του κατεβάζει
γιὰ χατήρι μου κ' ἔτσι μὲ ντροπιάζει.
Τὸ συνηθᾶ ἀπὸ καλωσύνη κάθε ξένος
νὰ θέλῃ νὰ φανῇ εὐχαριστημένος.
Ξέρω καλά, ἕνας πού εἶδε τόσα δὲν μπορεῖ
στὰ φτωχὰ λόγια μου εὐχαρίστηση νὰ βρῇ.

ΦΑΟΥΣΤ :

Ἔνα σου βλέμμα, ἕνας σου λόγος, φῶς μου,
ἀξίζει ὅσο ἡ σοφία ὅλου τοῦ κόσμου.

(Τῆς φιλεῖ τὸ χέρι).

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ :

Πολλὴ σας καλωσύνη ! Πὼς μπορεῖ—
τόσο ἄσκημο, τραχὺ !—νὰ τὸ φιλήτε ;
Ἔχω τόσα νὰ κάνω, στοχαστῆτε !
εἶναι πολὺ ἡ μητέρα μου αὐστηρή !

(Περνοῦνε).

ΜΑΡΘΑ :

Καὶ σεῖς, κύριέ μου, ταξιδεύετε ὁλοένα ;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ :

Ἄχ, σὰν τὸν βιάζουν χρὴ καὶ δουλειὲς κανένα !
Μὲ πόσῃ λύπῃ κάποιους τόπους δὲν ἀφίνει,
κι ὡστόσο τοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ μείνῃ !

ΜΑΡΘΑ :

Ὅσο εἶναι νέος κανένας, ὑποφέρνεται
ἐλεύτερος ἔτσι ὅπως ὅπως νὰ γυρίξῃ·
ἅμα ὅμως παίρνη καὶ τσακίξῃ,
ποιός, γεροντοπαλίκαρα νὰ σέρνεται
στὸν τάφο μοναχός, τὸ ὑποφασίζει ;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ :

Ἄ πόμακρα μὲ ρίγος τὸ θωρῶ.

ΜΑΡΘΑ :

Τότε σκεφτῆτε, ὅσο ἔχετε καιρὸ.

(Περνοῦνε).

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ :

Ναί, μάτια πού δὲ φαίνονται, γοργὰ εἶναι ξε-
χασμένα !

Ἔχετε στὴν εὐγένεια συνειδήσει,
μὰ φίλους πλῆθος θάχτετε ἀποχτήτει,
πού εἶναι ἐξυπνότεροι ἀπὸ μένα.